

СЕМЕН ЧИШНОК:

"ВІН ЗАВЖДИ НА ВІДСТАНІ СЕРЦЯ..."

Нарешті ми дочекалися своєї незалежної, самостійної держави, яку визнає увесь світ. Ця віками вистраждана мрія здійснилася 24 серпня 1991 року. На невеликому клаптику земної кулі воскресла і відновилася демократична держава, назва якій Україна. Існує вона вже дев'ятнадцять років. Сьогодні ми можемо підтвердити, що Україна була і навіки-вічні залишиться ніким нескореною державою. Кожен громадянин ходитиме по рідній землі з гордо піднятою головою, пишатиметься своєю нацією та найріднішою, Богом даною, материнською мовою, і ніколи нікому не дозволить знущатися над нею. У це віримо ми, у це вірять мільйони громадян України. Не маємо жодного морального права забувати про те, що майже кожна українська хатина до сьогодні сумує і оплакує свої жертви, випроводжала своїх героїв на боротьбу з фашистами й іншими поневолювачами. Про це маємо пам'ятати і передавати з покоління в покоління.

Відрадно, що день Незалежності майже співав із днем вшанування нашої славної гордині – Державного Українського синьо-жовтого прапора, найгарнішого у цілому світі, бо символізує мир, спокій та благополуччя на всій планеті. Його кольори говорять самі за себе. Синій нагадує чисте, безхмарне, мирне і безкрайне голубе небо, а жовтий – пшеничне золоте багатство нашої святої української землі.

Уперше національний прапор замайорів над Млиновом під безхмарним нічним небом у першій половині листопада 1989 року (ще за радянської влади). Його підняли двоє 18-

річних млинівчан о другій годині уже недільної ночі, причому, на найбільшу висоту у Млинові. Вранці, йдучи до церкви помолитися Богу, люди побачили дивовижну картину: на високій витяжній трубі газової котельні гордо майорів заборонений комуністичною владою наш національний синьо-жовтий стяг. Від радості люди молилися Всевишньому.

Це знамено ще довго радувало серця млинівчан. А згодом такі ж стяги, ніби небесні зірки, замерхтіли на високих щоглах по всьому району: у селищі біля відділення зв'язку, у Владиславівці, Підгайцях, Озлівці, Острожці, при в'їзді у Рогізне й багатьох інших населених пунктах району.

Бурхливою хвилею замайорили національні синьо-жовті прапори з Галичини до нас – на Волинь, а звідси – на Велику Україну. Мені на той час пощастило побувати в Києві на Хрещатику, коли перед фасадом міської ради, задовго до оголошення Самостійної України, замайорів на всю столицю наш рідний, близький серцю, синьо-жовтий прапор. Біля нього з раннього ранку до пізнього вечора збирався народ. Точилися жваві полеміки, переважно російською мовою або суржиком,

Україна в небезпеці! Проведення призначеного мітингу стало небезпечним. Але, порадившись, «рухівці» вирішили все-таки його провести. Біля районного будинку культури мене зустрів багатолюдний натовп. Близько тисячі чоловік прийшло у той тривожний і особливо небезпечний час...

українська лунала рідше, нею розмовляли люди із Західної України або селяни зі Сходу. Було надзвичайно приємно слухати полеміку російськомовних юнаків, які переконливо захищали інтереси українського народу, і в той же час таврували існуючий режим. У таких дискусіях я ще більше переконався, що наша боротьба за волю і незалежність – справедлива і необхідна.

На жаль, такий несподіваний та швидкий запал усіх союзних республік, у тому числі й України, не сподобався деяким високопосадовим ділкам Союзу, тому вони рятівно схопилися за останню соломинку, організувавши в державі збройний переворот, відсторонивши від влади Генерального Секретаря ЦК КПРС Михайла Горбачова. До влади вдерлися «гекачепісти». На вулицях Москви лилася кров, гинула молодь... Про підготовку цього злочинного перевороту члени районної організації Народного Руху України нічого не знали, а тому напередодні звернулися до виконкому Млинівської селищної ради, щоб 19 серпня 1991 року провести мітинг, присвячений урочистому освяченню та підняттю національного синьо-жовтого прапора. Селищна рада, без сумніву, погодилась. А рано-вранці 19 серпня по радіомовленню пролунала тривожна звістка: «Говорить Москва! З сьогоднішнього дня в Радянському Союзі введено надзвичайний стан. Уся влада перейшла до рук ГКЧП. Категорично заборонено мітинги, зібрання та масові зустрічі громадян».

Україна в небезпеці! Проведення призначеного мітингу стало небезпечним. Але,

порадившись, «рухівці» вирішили все-таки його провести. Біля районного будинку культури мене зустрів багатолюдний натовп. Близько тисячі чоловік прийшло у той тривожний і особливо небезпечний час. На невеличкому майданчику навпроти входу зібрався майже весь цвіт національно-демократичних сил району та запрошені: голова Рівненського Секретаріату Народного Руху України Володимир Омельчук, священник Рівненської Української Автокефальної Православної Церкви отець Юрій та представники демократичних сил Дубенщини – Боришкевич, поет Тимчак, інші...

Мітинг відбувався спокійно, врівноважено і по-діловому. Працівники правоохоронних органів нікого не зачіпали, а навпаки, із симпатією ставилися до мітингових учасників.

Священник УАПЦ о.Юрій урочисто освячує два національні синьо-жовті прапори, які надійно тримають рученята семилітньої дівчини та трьох юнаків. Цілющі краплини свяченої води рівномірно падають на чарівні українські стяги та красиві дитячі голівки...

- Отче наш, нехай святиться ім'я Твоє, нехай буде воля Твоя... - тихенько лунають святі слова молитви. Люди щиро моляться над українською святиною, яка донедавна була категорично заборонена, а тепер жодна лукава сила не спроможна це заборонити. Після освячення один прапор урочисто, під мелодію гімну, підняли над районним будинком культури. Згодом люди організованого колоною прямиють до колишньої катівні... На невисокому, позеленілому від трави, березку, що біля самої «болотяної» братської могили, здалеку виднівся невеликий березовий хрест, а біля нього – ікона Божої Матері. Відправили панахиду за загиблими в боях на теренах району воїнами УПА. Після панахиди колона з другим освяченим прапором рушила до районного відділення зв'язку, де його підняли під мелодію «Ще не вмерла Україна...».